

Det, jeg paaſtaar, og ſom bevæger mig til at ſtemme for Adreſſen, er den inderlige Overbeviſning, at den høie Regjerings Perſoner — ſlet ikke de Principer, der kæmpes for, dem vil jeg i dette Dieblif ſlet ikke have Noget at gjøre med — ere af den Natur, at de hindre en frugtbar Samvirken mellem Repræſentationen og Regjeringen. Det er kun det, jeg ſiger, og jeg maa tilſtaa, at jeg lige til dette Dieblif havde troet at være i fuld Overensſtemme med Regjeringen; i alt Fald efter den Maade, hvorpaa jeg har forſtaaet Regjerings Standpunkt. Jeg maa overhovedet tillade mig at gjøre opmærksom paa — for at gaa over til det Næſte: Forſkjellen mellem de to Redaktioner —, at man viſtnok maa gjøre Forſjel mellem to Arter af Opfattelſer af diſe Redaktioner. Der er dem, ſom paa Grund af et ſtærk udpræget Standpunkt eller paa Grund af en udpræget peſimiſtiſt Betragtning af Forholdene ſe Tingene ſaa alvorligt, at de ſige: Vi kunne ikke gaa med til den oprindelige Form; thi det oprindelige Adreſſeforſlag kan jo maatte miſforſtaas, og vi ville ikke have en Miſforſtaaelſe. Til hine Modſtandere deraf regner jeg min ærede Ven her foran (Scavenius), og jeg har den ſtørſte Reſpekt for den Betragtningſmaade. Men jeg kan ikke negte, at, naar man ſkal dømmen efter Zonen — og man har jo Lov til at dømmen efter Alt, hvad der fremkommer heri Salen og efter Maaden, hvorpaa det kommer frem — ſaa er det ingenlunde altid nogen egentlig Bedrøvelſe, der ſynes at ytte ſig hos dem, der nu mere og mere opdage den formentlige ſkulde Parlamentariſme i Forſlaget Nr. 1. Tvertimod, jeg ſynes, at hin Opdagelſe er kommen de Herrer ganſke overordentlig godt tilpas; thi jeg kan ikke ſe Andet end, — i alt Fald har jeg ſaaet det Indtryk, — at der har herſket en vis Glæde over, at man kunde paaſe denne Forſjel og gjøre den ſaa ſtor, lade den ſvulme ſaa ſtærkt op, at den ſlugte alt det Dyrige, ſkjøndt man tidligere ſlet ikke havde opdaget den, men ſom man nu pludſelig har fremdraget med ſaa ſtor Skarpsindighed. Det er ſaa langt fra, at Opdagelſen af denne Forſjel har bragt de Herrer i en betænkelig eller alvorlig Stemning, at den tvertimod har ſat dem i en vis glad Stemning, og derfor er jeg noget miſtænksom over for det. Jeg for mit Vedkommende, ſom ſer temmelig libenſtåbløſt paa Tingene i og for ſig, tilſtaaer, at jeg virkelig ikke kan ſe Noget af dette „Parlamentariſke“, ſom ſkulde ſkjule ſig deri. Det er jo for ſaa vidt ganſke ligegyldigt, hvad jeg mener; min Mening forlanger jeg ikke, at Nogen ſkal have, og jeg vil ikke engang argumentere fra, at min Mening er den rigtige; have de Herrer ikke min Mening, — ſaa have de den ikke, og jeg tror mig ikke i Stand til at overbevise dem. Men nu ſiger et andet Medlem, at Adreſſen er udpræget parlamentariſk, og et andet Medlem fandt, at den er ſlet ikke parlamentariſk;

at der et andet Medlem, at der ſlet ingen Forſjel var paa de to Redaktioner. Nogle mene, at der dog er nogen Forſjel, men af dem er der igjen nogle, der mene, at Forſkjellen er i en vis Retning, Andre, at den er i en anden Retning; Nogle ſtøtte ſig paa en vis Række Grunde, Andre paa nogle ganſke andre. Kort ſagt, der er ſaa ſtor Uenighed om, hvorvidt der over Hovedet er Forſjel eller ikke, og hvori Forſkjellen ſtikker, at jeg tror, at vi i alt Fald kunne være enige om, at hvis der overhovedet er nogen Forſjel, ſaa er den ikke værd at tale om. Det vilde dog ellers være aldeles forunderligt, at man kunde ſe den fra den ene Side og ſlet ikke fra den anden. Jeg tror, at man har Lov til at ſige, og at det ſtaaer ubetinget faſt, ſaaledes ſom Sagerne nu ſtaa: Det gaar ikke an ubetinget at paaſtaa, at det ene Forſlag er forſkjelligt fra det andet; thi Beſtebødenheden byder os at ſige, at det dog i det Mindſte maa være tvivlſomt, da der er Mangfoldige, der ikke kunne ſe det, ſom Andre kunne ſe. For imidlertid at gjøre det muligt for alle Medlemmer at mødes paa neutralt Gebet, er det andet Forſlag fremkommet og det er da ganſke viſt, at her kan der ikke være noget i Veien. Imidlertid har man dog ogſaa her ſøgt at lægge Noget ind i det andet Forſlag, ſom oprigtig talt, ikke alene rimeligviſ, men ganſke viſt ſlet ikke ligger deri. Naar Forſlaget ganſke tier ſtille om de brændende politiſke Spørgſmaal, ſaa ligger der virkelig Intetſomhelſt deri, ingen Tilbagekaldelſe, ingen Fornægtelſe, ingen Opgiven, kort ſagt, aldeles ingen Ting af den Art. Saa der noget Saa-dant deri, kunde det aldrig være kommet frem. Vil man bevirke en Forſoning, ſaa maa man ikke komme og forlange: Vær ſaa artig, giv efter og kald tilbage, thi ſaa bliver man virkelig ikke forſonet. Jeg har ganſke viſt hørt Flere ſige: Det kan ikke hjælpe i dette Dieblif at prøve paa en Forſoning, thi man veed ikke, om de Herrer have fraſaldet deres Forbring og ere parate til at gaa ind paa en Overenſtømt, og paa at forhandle med Regjeringen o. ſ. v. Det gjør imidlertid aldeles ingen Ting, thi det er Noget, man virkelig ikke kan fordrø. Vil man virkelig en Forſoning med ſine tidligere Modſtandere, ſaa maa man ikke komme til dem og ſige: Jeg er parat til Forſoning lige ſtrag; men Du ſkal førſt bede om Forladelſe og indrømme, at Du har uret i Alt. Det er den Maade, gamle Romſfolk bruge, men ikke Mænd. Derfor ſiger jeg, at jeg opfatter Adreſſen ſom aldeles ikke indeholdende nogetſomhelſt Afſald paa parlamentariſk Regjering, medens jeg paa den anden Side mener, at de, ſom ſtemme for Adreſſen, — ogſaa jeg ſelv — faſtholde hele deres politiſke Program, og jeg paaſtaar, at vi hver for ſig ere berettigede til at gjøre det, thi politiſke Grundſætninger kan man ikke opgive for at blive enig med ſine Modſtandere; det er klart. Vi maa jo nemlig gaa ud